

кръвта си свободата на отечеството си! — Шепа хора да се удържимъ четири денонощия на Шипка и съ успѣхъ да отблъскваме Сюлейманъ-пашовитѣ пълчища, а сега когато пристигна цѣла дивизия и стрѣлковата бригада, — сега, когато и ний трѣбва да вземемъ участие въ общото настѣпление и да отмѣстимъ за падналитѣ при Стара-Загора и Шипка другари, да останемъ въ Габрово — ще бѣде просто обидно, казваха тѣ.

И наистина, при всичко че опълченцитѣ нѣмаха никакъ довѣрие въ своитѣ пушки, тѣ се радваха, обаче, че отиватъ на позицията да взематъ участие, едвали не въ заробването на Сюлейманъ-паша съ неговитѣ табори. Тѣзи тѣхна радостъ се отрази и на бѣжанцитѣ, които вече не се стѣмняваха, че скоро ще се завърнатъ на огнищата си и веднага почти подирѣ дружинитѣ потеглиха къмъ Шипка.

Равно въ 4 часа слѣдъ обѣдъ, дружината се дигна отъ бивуака и трѣгна пакъ по сѣщия пѣтъ, по който днесъ дойде въ Габрово.

Когато дружината пристигна до ханчето при Червенъ-Брѣгъ, бѣше вече започнало да се стѣмнява. Отъ тукъ, слѣдъ една малка почивка, 3-я дружина трѣгна по пѣтя, който се отдѣля отъ онзи за Шипка и върви къмъ западъ, като минава прѣзъ една малка рѣчица, вливающа се въ Янтра току до самия Чортовъ мостъ.

Отъ рѣчицата пѣтя изведнѣжъ започва да се въскача по една възвишенность. Тукъ той бѣ изринатъ отъ дъждовнитѣ порои и за туй твърдѣ трудно се вървеше. Бѣше вече късно, когато 3-я дружина пристигна въ с. Соманеци, гдѣто се и расположи за ношуване.

— Уф! съвсѣмъ се уморихъ (краката ми не държатъ вече, се чува гласове между опълченцитѣ.

Наистина, отъ четири денонощното безсѣние и отъ дневната разходка — около 25 версти, отъ които 16 бѣха излишни, всички бѣхме капнали отъ уморяване и безсѣние. За туй, щомъ пристигнахме на мѣстото за ношуване, всѣки бързаше да си легне по-скоро.

Щомъ направихъ нуждитѣ по ротата распорѣждания, и азъ легнахъ при другитѣ офицери, които се бѣха расположили на единъ харманъ.